

สัตว์โลกยอมเป็นไปตามกรรม - ๗๔

สุทิสสา อ่อนค้อม

ธันวาคม ๒๕๓๗

S00074

๗๔...

เวลาสิบเอ็ดนาฬิกา ท่านพระครูเชื้อเชิญบรรดา “ผู้มีใบหน้าอันเปื้อนทุกข์” ไปรับประทานอาหารที่โรงครัว ตัวท่านเองกำลังจะขึ้นไปตบจดหมายยังกุฏิชั้นบน ถ้าแก่เสียงกับคนขับแท็กซี่ประคองชายสูงอายุร่างผอมบางเข้ามาในกุฏิ คนทั้งสามกราบท่านเจ้าของกุฏิสามครั้ง แล้วคนที่อาวุโสที่สุดในที่นั้นก็กล่าวขึ้นว่า

“หลวงพ่อดีรับ จำเจ้าแก้วบิก น้องชายผมที่ขายทองอยู่เยวราชใต้ไหมครับ หลวงพ่อเคยเล่าว่าเคยพาลูกศิษย์เข้าไปซื้อทอง” ท่านพระครูนี้ก็อยู่ประเดี๋ยวหนึ่งจึงตอบว่า

“จำได้สิ แต่อาตมาไม่พาพวกเขาเข้าไปซื้อนะ เขาพากันเข้าไปเอง อาตมายืนรออยู่หน้าร้าน แล้วเจ้าแก้วเจ้าของร้านเขานิมนต์เข้าไปตีมน้ำชาแถมถวายเงินมาสร้างโบสถ์อีกสองพันบาท” ท่านเล่าเหตุการณ์เมื่อยี่สิบกว่าปีก่อนโน้น

“เป็นไง เตี่ยนี่โยมเตี่ยสบายดีหรือ” ท่านหมายถึงเจ้าแก้วบิกผู้ซึ่งพูดกับท่าน ในสมัยที่ท่านเป็นเด็กว่า “วังนี้ลือเลียวอ๊ะไอ้เจ๊กบ้า วังหน้าลือต้องเลียวอ๊ะว่าเตี่ย” ยังจำเพลงโปรดที่ท่านแต่งขึ้นล้อเลียนฝ่ายนั้นได้ “เจ๊กบิกตกน้ำตาย เมียร้องไห้เสียดายเจ๊กบิก”

“โยมเตี่ยไหนครับ” เจ้าแก้วเสียงถามงง ๆ เพราะหากท่านจะหมายถึงบิดาของเขาก็คงเป็นไปได้ ในเมื่อเตี่ยของเขาได้ลาจากโลกนี้ไปนานนับสิบปีแล้ว

“ก็โยมเตี่ยของอาตมาไงละ โยมเตี่ยบิกนะ”

“อ้อ นี่ไงครับ ผมพามากราบหลวงพ่อดีด้วย” ท่านเจ้าของกุฏิเฟ่งพิศดูบุรุษร่างผอมบางตรงหน้า จึงพบว่าเขาไม่ได้ผอมอย่างเตี่ย หากซบซืดไร้ชีวิตชีวา ไม่ต่างไปจากซากศพ ภาพผู้ชายวัยกลางคนร่างกำยำล่ำสันที่ท่านคุ้นหูคุ้นตาในวัยเด็กไม่มีหลงเหลืออยู่ในตัวบุรุษผู้นี้

“โยมเตี่ยทำไมถึงผอมอย่างนี้ละ” ท่านทัก

“ทางไม่ต้องเสียกั๊วะว่าเตี้ยก็ล่าย เลิกไอ้เจ๊กบักอย่างเลิมก็ล่าย” บุรุษร่างผอมบาง พุดเสียงแหบเครือ

“หมอเขาบอกเป็นมะเร็งลำไส้ครึ่งหลวงฟ่อ เขาไม่รับรักษาแล้ว ผมก็เลยชวนมาหา หลวงฟ่อ ยังไง ๆ ก็ยังดีกว่าอยู่กรุงเทพฯ หมอเขาให้เวลาอีกสามเดือน ผมก็เลยเกิดความคิด ว่าในช่วงสามเดือน ถ้าเขามาอยู่วัดก็อาจจะได้บุญกุศลติดตัวไปภพหน้า ไม่มากก็น้อย” คน เป็นพี่ชายเล่า

“แล้วโยมเตี้ยไม่คิดถึงลูกหลานหรือ” ท่านเจ้าของกุฎิทดสอบสภาวะทางจิตใจคนป่วย

“คิดถึงก็ต้องตกใจ ทำไงล่ายละทาง คงเลาเก๊กเลี้ยวก็ต้องตาย อ๊วะทำางหนัก มาตาหลอกชีวิต เหลือเวลาอีกแค่สามเดือนก็ขอมายู่กับพะ ขอຍักเอาพะรักตะ นะตัยเบ็งที่พึ่ง เวลาตายจะล่ายตายตาหลับ ห่วงลูกหลานเลี้ยวตายตาไม่หลับ” น้องชายเถ่าแก่เส็งว่า

“ดีจริงโยมเตี้ยคิดได้ยังงี้ดีมาก ๆ เลย เราต้องยึดพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งที่ระลึก เพราะ นั้นเป็นที่พึ่งที่แท้จริง ดังพุทธทวจนะว่า” ท่านอัญเชิญพุทธพจน์มากล่าวให้คนทั้งสามฟังดังนี้

มนุษย์เป็นอันมาก เมื่อเกิดมีภัยคุกคามแล้ว ก็ถือเอาภูเขาบ้าง ป่าไม้บ้าง อารามและ รุกขเจดีย์บ้าง เป็นสรณะ นั้นมิใช่สรณะอันเกษมเลย นั้นมิใช่สรณะอันสูงสุด เขาอาศัยสรณะ นั้นแล้วย่อมนิพพานจากทุกข์ทั้งปวงได้

ส่วนผู้ใดถือเอาพระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นสรณะแล้ว เห็นอริยสัจจ์ คือความ จริงอันประเสริฐสี่ ด้วยปัญญาอันชอบ คือเห็นความทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ความกำลวงทุกข์ เสียได้ และหนทางมีองค์แปดอันประเสริฐเครื่องถึงความระงับทุกข์

นั้นแหละเป็นสรณะอันเกษม นั้นเป็นสรณะอันสูงสุด เขาอาศัยสรณะนั้นแล้ว ย่อมพ้น จากทุกข์ทั้งปวงได้

“งั้นอ๊วะคิดถุกเลี้ยวไซ้ใหม่ที่มาหาทาง อ๊วะชำบายเลี้ยว ไม่กั๊วตายอีกต่อไปเลี้ยว” ถ้า แก่บักกล่าวอย่างยินดี ท่านพระครูออกแปลกใจที่เห็นเขาไม่ทຸນทຸรายเช่นคนที่เป็นมะเร็ง โดยทั่ว ๆ ไป จึงถามขึ้นว่า

“โยมเตี้ยไม่ปวดหรือ อาตมาเห็นคนเป็นมะเร็ง เขาปวดร้อง โอย ๆ กัน แทบทั้งนั้น”

“ปวดซีทาง ทำไมจะไม่ปวด แต่ที่อ๊วะไม่แสดงอาการทຸนทຸรายเพราะทางช่วยอ๊วะ”

“อาตมาช่วยโยมเตี้ยอย่างไรหรือ” ท่านเจ้าของกุฎิไม่เข้าใจ

“ช่วยซี ท่านช่วยอ้วะมากจริง ๆ อ้วะถึงอยากมาตายกะท่าง เฮียเฮียงลื้อช่วยอธิบายให้ท่างฟังหน่อย อ้วะเหน้อย..” เขายังปากไว้ท่าน ไม่เช่นนั้นคำว่า “ซิกหายเลย” ก็จะต้องเล็ดดอกออกมา ตั้งแต่พี่ชายสอนกรรมฐานให้ เขาลดละ “ผรุสวาจา” ลงไปได้โขทีเดียว

“คืออย่างนี้ครับหลวงพ่อก” ถั่วแก่เสียงอธิบาย

“ตอนที่เขาป่วย ผมก็หมั้นไปเยี่ยมเขา ตอนนั้นเขามีอาการทุนทุรายมาร้องโอดโอย จนถูกนางพยาบาลดุเอาบ่อย ๆ ลูกหลานไปเยี่ยมก็ดำจนพวกเขาไม่ไปเยี่ยม พอพวกเขาไม่ไปก็ดำอีก ผมก็เลยค่อย ๆ สอนกรรมฐานให้วันละเล็กละน้อย เริ่มตั้งแต่ให้ฝึกกำหนด “ปวดหนอ ปวดหนอ” เขาก็พยายามทำตาม พออาการปวดทุเลาลง ผมก็ให้เขาหัดกำหนด พอง-ยุบ เรียกว่าเรียนกรรมฐานบนเตียงคนไข้เลยแหละครับ เขาก็ทำตามและก็รู้สึกดีขึ้นเรื่อย ๆ ลูกหลานมาเยี่ยมก็เลิกดำ

เขาอยู่โรงพยาบาลสองเดือน หมอเจ้าของไข้ก็มากระซิบกับผมว่า ควรจะกลับไปอยู่บ้านเพราะถึงอย่างไรก็ไม่หาย ใส่น้ำแล้ว ผ่าตัดก็คงไม่ได้ผล ผมก็มาถามเขาว่าสมมุติว่าเขาจะมีชีวิตอยู่อีกสามเดือน เขาอยากจะทำอะไร เขาตอบทันทีว่าอยากไปอยู่วัดป่ามะม่วง ผมก็เลยไปขอให้นายสุขเขาพามาที่นี่แหละครับ”

“ถ้าอย่างนั้นก็ไม่ใช่อาตมาช่วยหรอก พี่ชายของโยมเตี้ยต่างหากที่ช่วย” ท่านเจ้าของกุฎิไม่ยอมรับความดีความชอบ

“ท่างนั้งแหละช่วย เพาะถ้าท่างไม่สองกำมะถางให้เฮียเฮียง เฮียเฮียงเขาก็มาสองอ้วะไม่ล่าย จริงล่ะป่าว” ถั่วแก่บักพยายามยัดเยียดความดีให้ท่านพระครู

“เอาละ จริงก็จริง อาตมาขออนุโมทนากับโยมเตี้ยด้วย ยังไง ๆ โยมเตี้ยก็ไม่ไปอบายภูมิแล้ว” ท่านเจ้าของกุฎิแสดงมุทิตาจิตต่อเขา เพื่อความแน่ใจว่าน้องชายถั่วแก่เสียงจะต้องตายในอีกสามเดือนข้างหน้าจริงดังที่แพทย์บอกหรือไม่ ท่านจึงใช้ “เห็นหนอ” เข้าตรวจสอบและก็ได้พบว่า บุรุษนี้มี “ทุนเดิม” อยู่หกสิบเปอร์เซ็นต์แล้ว เหลืออีกสี่สิบเปอร์เซ็นต์ ท่านจะจัดการให้ถั่วแก่เสียงช่วยสิบเปอร์เซ็นต์ด้วยการเจริญกรรมฐาน แล้วแผ่เมตตาอุทิศส่วนกุศลให้ ส่วนอีกสามสิบเปอร์เซ็นต์ ท่านจะเข้า “ผลสมาบัติ” สามวันสามคืนช่วย “ดีเหมือนกัน เราจะได้ชดใช้กรรมที่เคยทำไว้กับแกสมัยที่เราเป็นเด็ก” เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงคิดในใจ รู้สึกยินดีที่จะได้ชดใช้ “หนี้” ที่ทำไว้แต่ครั้งอดีต

“โยมเตี้ย อาตมาถามจริง ๆ เถอะ ว่ากลัวตายหรือเปล่า”

“ไม่กลัว อ้วะไม่กลัวตาย แต่ก็ไม่อยากตาย” คนเป็นมะเร็งล่ำใส่ตอบ

“แล้วถ้าสมมุติว่าโยมเตี้ยจะมีอายุยืนต่อไปอีกห้าปี โยมเตี้ยจะทำอะไร”

“อ๊ะจะจาปะตบักกำมะถางเหมืองเฮียเส็งเขา จะปาตบักทุกวง”

“แล้วสมมุติละ สมมุติอีกว่ามีเทวดาจะมาต่ออายุให้เตี้ยอยู่ต่อไปได้อีกห้าปี เตี้ยจะเอาไหม”

“เทวาลาหน้าไหนอีจามาต่อให้อ๊ะจะละทาง แต่ถ้ามีนะ อ๊ะจะให้เงิงอีห้าหมึง คึกซาหะ ลียปีละหมึง ถ้าอีกต่อล่ายสองปีก็ให้อีสองหมึง”

“แหม เตรียมให้สินบนเซียวนะโยมเตี้ย แต่เอาเถอะ อาตมาจะบอกเทวดาเขาว่าไม่ให้คิดเงิน ให้ต่อให้ฟรี อยากรู้ใหม่ว่าเทวดาองค์นั้นอยู่ที่ไหน”

“ไม่รู้”

“นี่ไง เทวดาองค์นี้ไง” ท่านซีเถ้าแก่เส็ง “วิธีการ” ตามที่ “เห็นหนอ” รายงาน ถ้าแก่บักดีใจเสียนัก มีความรู้สึกเหมือนโรคภัยไข้เจ็บมลายหายไปนับัดดลนั้น เขาก็มาราบท่านเจ้าของกุฎีด้วยความซาบซึ้งใจ

“ตกลงโยมเถ้าแก่อยู่ที่นี้เจ็ดวันนะ อยู่เป็นเทวดาช่วยโยมเตี้ยเขาหน่อย” ท่านบอกเถ้าแก่เส็ง

“ยินดีครับหลวงพ่อ แต่ผมคงจะต้องไปเอาเสื้อผ้า ไม่ได้เอาชุดขาวมาเพราะคิดว่าส่งเถ้าแก่บักเขาแล้วก็จะกลับ”

พี่ชายคนปวยว่า

“ไม่มีปัญหาโยม ไม่มีปัญหา ประเดี้ยวเบิกของวัดไปใช้ จะต้องกลับไปให้เสียเวลาทำไม แล้วพวกยาสีฟัน แปรงสีฟัน ประเดี้ยวจะให้ลูกศิษย์เขาจัดการหามาให้”

“ครับ อย่างนั้นก็ได้รับ งั้นผมจะฝากนายสุขไปบอกคุณกิมจ้อ เขาจะได้ไม่ห่วง” เขาหมายถึงคนขับแท็กซี่มาด้วย นายสุขจึงได้ออกาสกราบเรียนท่านว่า

“หลวงพ่อจำผมได้ไหมครับ ที่เคยมากับเถ้าแก่ครั้งที่แล้ว เดียวนี้ผมสบายแล้วครับ หลวงพ่อ หนี้สินก็จัดการใช้คืนเถ้าแก่เขาหมดแล้ว รถแท็กซี่ที่ใช้ขับหาเงินทุกวันนี้ก็เป็นของตัวเอง ไม่ต้องเช่าเขาแล้ว ผมดีใจ กุมิใจที่เป็นพลเมืองดี หากินด้วยความซื่อสัตย์สุจริต ถ้าเถ้าแก่เอาผมเข้าคุกตั้งแต่ตอนนั้น ผมก็คงกลายเป็นไอ้มหาโจรไปแล้ว คุณไม่ได้ช่วยให้คนเป็นคนดีนะครับหลวงพ่อ เท่าที่ผมเคยเห็น คนดี ๆ ไปติดคุก ออกมากลายเป็นคนชั่ว แล้วคนชั่วไปติดคุก ออกมายิ่งชั่วหนักเข้าไปอีก ผมว่ากิจการคุณนี่ เลิกได้แล้วนะครับ สู้เอาคนชั่วมาเข้าวัดดีกว่า ยังพอจะมีโอกาสกลับเนื้อกลับตัวเป็น

คนดีได้บ้าง” คนขับแท็กซี่พูดเสียยี่ดียวสมกับที่มีโอกาสได้พูด ท่านพระครูชอบออกชอบใจกับข้อเสนอแนะของเขา จึงชมว่า

“เอ้อ เข้าที่ ความคิดของโยมเข้าที่ ถ้าอาตมามีโอกาสได้คุยกับท่านนายก จะลองเสนอท่านดูนะ” ท่านพูดยิ้ม ๆ

“นี่ท่านข่าวกันมาหรือยัง คุยกันจนเพลิน ไปรับประทานอาหารกันเสียก่อนดีกว่านะ เชิญที่โรงครัวเลย สมชายมานี่หน่อย” ท่านเรียกหาศิษย์วัด

“พาโยมเขาไปรับประทานอาหาร เสร็จแล้วพาไปหาที่พัก ให้พักห้องเดียวกันนะ จะได้ช่วยดูแลคนป่วย ให้โยมเฝ้าแก่ช่วยดูแลโยมเถิด” ท่านจำต้องอธิบายให้แจ่มแจ้ง มิฉะนั้นศิษย์วัดก็จะเข้าใจว่าตัวเขาจะต้องไปนอนกับบุรุษทั้งสองด้วย “ขาดเหลืออะไรก็บอกเด็กชายนะโยม” ท่านบอกสองพี่น้อง

“ขอบพระคุณครับหลวงพ่” เฝ้าแก่เสียงพูดพร้อมกับยกมือไหว้หนึ่งครั้ง

“ผมเลยถือโอกาสกราบลาหลวงพ่เลยนะครับ” คนขับแท็กซี่กล่าวลา หากเขาอ้อมข้าวแล้วมาลา ก็จะต้องรอคิวอีกนาน

“เจริญพร แล้วเมื่อไหร่จะมาเข้ากรรมฐานล่ะ” ท่านเจ้าของกุฏิถาม

“ผมปฏิบัติทุกวันเลยครับ เรียนมาจากเฝ้าแก่” เขาบอก

“ผมจะเปิดบ้านเป็นสำนักปฏิบัติแล้วนะครับหลวงพ่o เดี่ยวคนโน้นมาให้สอน เดี่ยวคนนี่มาให้สอน” คนชื่อเสียงรายงาน

“ดี ถ้าทำอย่างนั้นได้ถือเป็นกุศลมหาศาลทีเดียว ไม่มีอะไรจะดีไปกว่ากรรมฐานอีกแล้ว สร้างโบสถ์เจ็ดหลังก็ยังได้บุญไม่เท่าการปฏิบัติกรรมฐาน แล้วก็ไม่ต้องเสียเงินเสียทองอีกด้วย”

คนทั้งสามลุกตามนายสมชายออกไปแล้ว บรรดาผู้มีใบหน้าอันเปื้อนทุกข์ก็พากันทยอยเข้ามา เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงจึงไม่มีเวลาขึ้นไปตบจดหมายช่วงเพล

เวลาตีสอง ท่านพระครูจำต้องพักการเขียนหนังสือเพราะต้องพักผ่อนหลับนอน ท่านรู้ว่าหากตรากตรำกับงานมากเกินไป สังขารร่างกายก็จะทรุดโทรมเร็วกว่าปกติ แม้เครื่องจักรก็ยังต้องหยุดพัก นับประสาอะไรกับคนซึ่งมีเลือดเนื้อและชีวิต

ยังไม่ทันที่ท่านจะหลับ เสียงค้อนทุก็ดังขึ้นว่า “จะบอกยาแก้โรคมะเร็งลำไส้ให้เอาไหม มะเร็งกะเพาะ มะเร็งลำไส้ ใช้น้ำนี้ได้”

“ไปได้ตำรามาจากไหน” ท่านถามในใจ

“ผีบอก” เสียงนั้นตอบ

“ผีที่ไหน”

“ที่ไหนก็อย่ารู้เลย แต่รับรองว่าหาย บอกคนหายมาหลายรายแล้ว”

“แล้วรายนี้จะหายไหม ที่มาเมื่อตอนเพลนะ” ท่านทดสอบเสียงประหลาดว่าจะรู้จริงหรือไม่

“หายพันเปอร์เซ็นต์ ก็ท่านจะเข้าผลสมาบัติช่วยเขาไม่ใช่หรือ”

“ถ้ากินยาแล้วไม่ต้องช่วยไม่ได้หรือ”

“รายอื่นได้ แต่รายนี้ไม่ได้”

“ทำไมไม่ได้”

“ก็ท่านลั่นวาจาไปแล้ว ถ้าไม่ทำตามนั้น ท่านก็เสียสัจจะนะซี”

“งั้นก็บอกมา”

“บอกแล้วต้องลุกขึ้นจดไว้นะ ไม่งั้นตอนเช้าลืมหมดไม่รู้ด้วย”

“ต้องจดสิ อาตมาต้องจดไว้เป็นหลักฐานอยู่แล้ว ถ้าไม่เป็นอย่างที่บอกจะได้ปรับ จะให้ปรับที่ใครละ”

“ปรับตัวเองนั่นแหละ เอาละนะ จะบอกละ จำให้แม่น ๆ นะ ยาแก้โรคมะเร็งที่วานี้ก็คือ ใช้กล้วยน้ำว้าดิบมาหั่นตามขวาง หั่นทั้งเปลือกนะ จำได้หรือเปล่า กล้วยน้ำว้านะ กล้วยอื่นไม่ได้ แล้วก็ต้องดิบ ๆ สุกไม่ได้อีกเหมือนกัน ไม่ต้องปอกเปลือก นำมาหั่นเป็นแว่นบาง ๆ แล้วนำไปผึ่งแดดให้แห้ง จ้างร้ายขายยาบดให้ละเอียด เวลาจะกิน ให้ชงกับน้ำร้อนเหมือนชงชา ตีมันวันละหลาย ๆ ครั้ง ยิ่งมากครั้งเท่าไร ก็ยิ่งดี เอาละลุกขึ้นไปจดได้แล้ว”

“จะไปแล้วหรือ อยู่คุยกันก่อนซี” เมื่อไม่มีเสียงตอบ ท่านจึงลุกขึ้นมาจด เสร็จแล้วจึงจำวัด

วันรุ่งขึ้น หลังจากฉันภัตตาหารเช้าเสร็จ เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงจึงพูดกับนายสมชาย และนายขุนทองว่า

“ตั้งแต่พรุ่งนี้เป็นต้นไป ฉันจะงดรับแขกสามวัน”

“หลวงพ่อกจะไปไหนหรือครับ” นายสมชายถาม

“จะเข้าผลสมาบัติ ให้เธอย้ายไปอยู่กับพระบัวเหี่ยวชั่วคราว แล้วใส่กุญแจขังฉันไว้ข้างบน ห้ามเยี่ยมห้ามประกัน จนกว่าจะครบสามวัน”

“แล้วถ้ามีแขกมาหาละฮะ” หลานชายถาม

“ก็บอกไปตามนี้ อย่าลืมนะ ห้ามใครขึ้นไปรบกวนเป็นอันขาด ไม่ว่ากรณีใด”

“แล้วถ้าเกิดไฟไหม้ล่ะจะห้วงลวง” หลานชายเป็นห่วง แต่กลับถูกนายสมชายตำหนิติเตียน

“นั่นปากหรือ ที่พูดนะปากหรือ”

“ถ้าไม่ใช่ปากแล้วจะเอาอะไรพูดล่ะ พี่นี่ถามแปลก หรือว่าพี่เอาตุตพูดได้” นายขุนทองย่น

“นี่พอที่ ๆ อย่างมาทะเลาะกันต่อหน้าต่อตาซ้ำ” ท่านพระครูปราม

“ก็เขามาว่าหนูก่อนนี่ฮะ” หลานชายยังไม่ยอมหยุด

“ก็ปากเอ็งมันดีนักนี่ พูดอะไรออกมาแต่ละที่ฟังได้เสียเมื่อไหร่” นายสมชายก็ไม่ยอมแพ้เช่นกัน

“เอาละ ๆ พอกันทั้งคู่กันแหละ ขุนทองเอ็งไม่ต้องห่วงซ้ำหรอก ถ้าไฟมันจะไหม้ก็ให้มันไหม้ เอ็งขนของของเอ็งออกไปก็แล้วกัน แล้วก็ไม่ใช่มีวแต่ขนของจนลืมขนตัวเองออกไปล่ะ” ท่านบอกหลานชาย

“แต่หนูห่วงห้วงลวงนี่ฮะ” ชายหนุ่มว่า

“เออหนา ไม่ต้องห่วงซ้ำหรอก รับรองซ้ำไม่ถูกไฟคลอกตายหรอกหนา ดวงซ้ำจะไม่ต้องตายด้วยไฟ อ้อ สมชายเธอจัดการปรุงยาให้โยมน้องชายเถ้าแก้ด้วยนะ” แล้วท่านจึงบอก “ยาผีบอก” แก่ศิษย์วัด

“เอาละ เดี่ยวไปจัดการตามที่สั่งก็แล้วกัน สมชายเธอเป็นคนเก็บลูกกุญแจไว้ เก็บให้ดี ๆ นะ ใครขอไม่ต้องให้บอกว่าคุณสั่ง” ท่านไว้ใจนายสมชายมากกว่า เพราะหลานชายนั้นหากได้ “สินบน” ก็ใจอ่อนใจเปลี้ยตามนิสัยของคนทีงมาตั้งแต่ก่อนเกิด

สังการเสร็จท่านก็ลงมือตอบจดหมาย คิดว่าตอบไปอีกสองสามฉบับก่อนลงรับแขกก็ยังมีดี เจ้าอวาสาวัดป่ามะม่วงไม่เคยหาใจทิ้ง!

มีต่อ.....๗๕